

lingerne blev talt om Lovligheden af Masseopsigelse, jeg har blot henholdt mig til Finansministerens Ord forleden Dag. Der foreligger desværre intet Fortryk, men Finansministeren udtalte sig i al Almindelighed saaledes, at man havde holdt selve Spørgsmaalets Realitet til Behandling for sig indenfor Forhandlingsudvalget, altsaa Spørgsmaalet om Dyrtidstillæget, medens derimod Opsigelserne slet ikke havde været drøftede. Det er ikke det samme som, at man ikke har drøftet Berettigelsen af dem, nej, man havde overhovedet ikke berørt dette Spørgsmaal. Saaledes maatte Finansministerens Udtalelser forstaas, og derfor sagde jeg til Ministeren, at dette ikke kunde stemme med Virkeligheden, for i Referatet siges det, at baade Konseilspræsidenten og Finansministeren har henstillet til Tjenestemændene at tage deres Opsigelser tilbage. (*Konseilspræsidenten* [Zahle]: Nej, de var jo ikke indgivne). Nej, naturligvis kan de ikke tages tilbage, naar de ikke er indgivne, men saa maa Ministeriet altsaa have svævet i den Vildfarelse, at de var indgivne.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det ærede Medlem kan være rolig for, at Ministeriet svævede ikke i den Vildfarelse, at Opsigelserne var indgaaet. Vi vidste nok, om Opsigelserne var indgaaet eller ej, og vi har derfor heller aldrig opfordret Tjenestemændene til at tage dem tilbage.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Jeg har desværre været nødsaget til at være borte fra Rigsdagen Fredag og Lørdag, og skønt jeg er enig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) i, at det ikke er meget fristende at tage Ordet, efter at vi har forhandlet 8 Timer i Dag, er der dog et Par Spørgsmaal, jeg bliver nødt til at omtale, fordi der er blevet rettet Angreb paa mig. Inden jeg gaar over til dette, vil jeg dog sige et Par Ord om det Spørgsmaal, der lige er blevet forhandlet om. Jeg kan ikke sige andet, end at det har glædet mig at høre den levende Interesse for Tjenestemændene, der nu kommer til Orde hos det konservative Folkeparti, hos det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) og det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Det er blot beklageligt, at den

kommer paa et saa sent Tidspunkt, nu da det konservative Folkeparti er svundet ind til en saadan Ubetydelighed i Rigsdagen, som det er, da dets Magt baade i Folketing og Landsting er ganske forsvundet. Der var jo en Tid, da Højre havde Magten, og da havde det Forvisningssteder for de Tjenestemænd, som ikke makkede ret. Da sagde de til Tjenestemændene: Er der nogen, der mukker, har vi Forvisningssteder, der er ikke nogen som helst Forhandlingsret. Det var den Gang, men nu, da der er en radikal Regering, som har givet Tjenestemændene Forhandlingsret, er det konservative Folkeparti over al Maade ængsteligt: Nu faar da vel disse Mennesker alt, hvad der kan tilkomme dem, nu benyttes da vel Forhandlingsretten, for vi elsker disse Tjenestemænd, de skal have Lov til at føre deres Sag frem. Der er kedeligt, at denne Kærlighed kommer saa sent, og at den kommer paa urette Sted. Hvis det saa endda var saadan, at det konservative Folkeparti var kommet til Sandheds Erkendelse, men dér, hvor det konservative Folkeparti endnu har Magten — det har det jo visse Steder —, har vi Spektakler for at faa bevilget Dyrtidstillæg til de kommunale Funktionærer. Det er kedeligt, at de Konservatives Kærlighed kommer dér, hvor de ingenting har at skulle have sagt, og derfor begynder man at tvivle paa dens Oprigtighed og sige til sig selv: Der skulde vel ikke være en lille Smule Taktik bagved den Kærlighed, for ellers burde den have ytret sig noget før og dér, hvor de har Indflydelse, thi det betyder ikke saa overvældende stort her i dette Ting, hvad det konservative Folkeparti mener i denne Sag. Det glæder mig naturligvis at se denne Omvendelse her, men jeg henstiller dog til de to ærede Medlemmer, der vel dog har nogen Indflydelse i deres Parti, at paavirke Byrådsmedlemmerne ude i Kommunerne til at være lige saa velvillige overfor Tjenestemændene, som Regeringen har været her, og saa vil Tjenestemændene sikkert sige: det er nogle rare konservative Mænd, vi dér har faaet med at gøre.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen). Han var vred paa mig i Lørdags, fordi jeg havde udtalt, at han ikke nærrede saa stærk Interesse for de smaa Tjeneste-